

Зміст

Людині властиво помилятися, божеству — літати	5
Викуп по-індійськи	17
Семе, ти щось занадто напарфумив свої сподні	30
Потрібен майстер пера	42
Крізь терни до зірок	53
Няню найдорожча	65
Мила моя, твій смак просто вбиває	74
Слава Тобі, Господи, продано!	83
Хто високо літає, той низько падає	92
Відмова	102
Співайте, віденці мої солодкі	109
У день понурий ти побачиш вічність	119
До уваги геніїв: розрахунок лише готівкою	130
Сила тяжіння	141
Жорсткий вирок у справі про матраци	146
Так їв Заратустра	154
Сенсаційні свідчення на процесі Діснея	160
Закон Пінчука	166

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Людині властиво помилятися, божеству — літати

Декілька місяців тому, захлинаючись від цунамі «поштового сміття», — воно щоранку після того, як я поснідаю копченими оселедцями, каскадом спадає у проріз моїх дверей, — я хапав ротом повітря, й тоді всеньке моє життя пробігало в мене перед очима чередою щемких кадрів. І лише наша вагнерівська прибиральниця Грендель*, почувши приглушений фальцет із-під сили-силенної запрошень на мистецькі виставки, вимог пожертвувати на благодійність і обіцянок виграшу в конкурсі піратів, визволила мене з допомогою нашого порохотяга. Ретельно вкладаючи в алфавітному порядку нові поштові надходження в паперорізку, я помітив серед безлічі каталогів, які накидають вам усе: від годівничок до щомісячного постачання різноманітних кісточкових плодів і гесперидію — невеличкий безкоштовний журнал, що називався «Магічна суміш». Виразно

* Грендель — серія коміксів американського автора Метта Вагнера (1961 р. н.), започаткована 1983 року (тут і далі — прим. перекладача).

орієнтований на нью-ейджівський ринок, він містив статті, тематика яких варіювала від сили кристалів до голістичного зцілення та психічних вібрацій, а також поради щодо здобуття духовної енергії, повернення кохання та подолання стресу й щодо того, куди саме звернутись і які бланки заповнити для реінкарнації. Рекламні оголошення, які, схоже, було ретельно сформульовано так, аби убезпечитися від нелогічних претензій поліціантів, котрі борються зі шахрайством, пропонували терапевтичні іонізатори та вихрові активатори води, а також продукт «Трав'яний ростибюст», розроблений, аби допомогти дамам збільшити їхні перса. Не бракувало і психологічних порад від таких знавців, як-от «духовний інтуїтив», що звіряє свої одкровення з «консорціумом ангелів під назвою “Консорціум Сім”», чи одна краля, котру в стрип-клубі охрестили Селіною і котра пропонує «врівноважити вашу енергію, пробудити вашу ДНК і привабити до вас достаток». Звісно, вкінці всіх цих мандрівок до центру душі належить невеличке відшкодування вартості марок та інших витрат, що їх, можливо, зазнав гуру в попередньому житті. Проте найдивовижніша з них усіх особа — це, напевно, засновниця та духовна очільниця «Гаторівського руху вознесіння на планеті Земля». Відома серед своїх послідовників як Габрієла Гатор, самопроголошена богиня, котра, за словами її копірайтера, є «повнотою джерела, втіленою в людській подобі», ця ікона Західного узбережжя каже нам: «Відбувається прискорення кармічної відплати... На Землі настала духовна зима, яка триватиме 426 000 земних років». З огляду на те, якою суворою може бути довга зима, пані Гатор створила рух, аби вчити людей підноситись у «виміри з вищою частотою», де вони, певно, зможуть досхочу бувати на свіжому повітрі й грати в гольф.

«Левітація, миттєва телепортація, здатність матеріалізуватися і дематеріалізуватися тощо стануть частиною звичайних можливостей», — щедро обіцяє необачним зваблива реклама, стверджуючи, що «людина, котра сягнула вимірів із вищою частотою, здатна сприймати нижчі частоти, тоді як для тих, хто перебуває на нижчих частотах, сприйняття вищих вимірів недоступне».

Тут же наведено сповнений пристрасної хвали відгук якоїсь Плеяди Мунстар — таке ім'я викликало б у мене безмежне збентеження, якби мені останньої миті сказали, що так звать хірурга, котрий робитиме мені операцію на мозку, чи, скажімо, пілота. Послідовники руху пані Гатор мусять відбути «принизливу процедуру», яка є частиною усталеної практики, щоби розчинити своє «его» й підвищити свою частоту. Оплати справжніми грішми не приймають, але за рабську відданість і продуктивну працю ви можете сподіватися на ліжку та на страву з органічних бобів мунг упродовж того часу, поки ви розширюватимете чи звужуватимете свідомість.

Я згадую все це, бо так сталося, що того самого дня, коли я виходив із «Гаммахер Шлеммер»*, виснажений нескінченним ваганням між вибором комп'ютеризованого пресу для качки** та найделікатнішої в цілому світі переносної гільйотини, то наштотхнувся, наче «Титанік» — на старий айсберг, на Макса Ендорфіна, якого я знав іще з коледжу. Роздобрілий чолов'яга середніх літ із очима тріски

* «Гаммахер Шлеммер» — нью-йоркський спеціалізований магазин, що торгує унікальними гаджетами й ексклюзивними подарунками.

** Прес для качки — інструмент, який використовують у французькій кухні для витискання зі засмаженої качки соку, з якого готують соус до неї.

й у пишній перуці, що творила об'ємну зачіску «помпадур», він потрусив мою руку й узявся розповідати про своє нещодавнє щастя.

— Ну, що тобі сказати, хлопче, мені нечувано пощастило. Я встановив зв'язок із моїм внутрішнім, духовним, «я», і відтоді живу як сир у маслі.

— Можеш розповісти детально? — запитав я, тільки тепер помітивши його елегантний пошитий на замовлення костюм, а на мізинці — перстень завбільшки з величеньку гулю.

— Гадаю, мені не слід точити про це ляди з кимось із нижчої частоти, проте, коли вже ми так давно знайомі...

— Частоти?

— Я кажу про виміри. Тих із нас, котрі перебувають на верхніх регістрах, навчають не марнувати здорових іонів на смертних троглодитів, до котрих належиш і ти, — ну-ну, без образ. Не те щоби ми не досліджували й не цінували нижчих форм — завдяки Левенгукові, якщо тобі це про щось говорить...

Раптом із інстинктом сокола, що кидається на здобич, Ендорфін повернув голову в бік білявки у мікроміні-спідниці, — кралечка саме намагалася зупинити таксі.

— Зафіксуй цю з'яву з досконалою гримаскою, — сказав він, і його слинні залози запрацювали з потроєною силою.

— Судячи з її прозорої блузки, це, певно, якась фотомодель, — пискнув я, відчуваючи, як мене раптом кидає в жар.

— Дивися сюди, — мовив Ендорфін, після чого глибоко вдихнув і почав підноситися над землею.

На наше з «Міс липня» превелике здивування, він левітував, десь на фут зависнувши над П'ятдесят сьомою вулицею,

перед самісіньким «Гаммахер Шлеммер». Шукаючи поглядом дротів, мила молода істота перемістилася зі своїм шоу ближче до нас.

— Гей, як ти це робиш? — промуркотіла вона.

— Тримай. Це моя адреса, — сказав Ендорфін. — Сьогодні ввечері я буду вдома після восьмої. Заходь. Відірвемося разом.

— Я приведу Петруса, — протуркотіла вона, опускаючи папірець із логістикою їхнього побачення у безодню свого декольте, і, поки Ендорфін поволі приземлявся, пішла геть, погойдуючи стегнами.

— Що це за трюк? — запитав я. — Ти що, Гудіні?

— Ну що ж, — зітхнув він добродушно, — якщо я вже опустився до розмови практично з парамецією*, то можу також викласти тобі всі подробиці. Майнімо до «Стейдж Делі» й умнімо кілька равликів, поки я тебе розважатиму.

Після того пролунав тріск, і Ендорфін зник. Я ж затамував подих і затулив долонею свій роззявлений рот, як перелякана сестра Гіш**. Але через кілька секунд він з'явився знову, сповнений каяття.

— Вибач. Я забув, що ви, приземлені створіння, не здатні до дематеріалізації та телепортації. Це — моя помилка. Тож рушаймо на своїх двох.

Я все ще щипав себе, коли Ендорфін почав розповідати.

— Перенесімося у часі на півроку назад, коли Максом, синочком пані Ендорфін, аж тіпало через низку лих,

* Парамеції, або інфузорії-туфельки — рід мікроскопічних одноклітинних організмів.

** Сестри Ліліан (1893–1993) та Дороті Гіш (1898–1968) — американські актриси.

які — коли ще й узяти до уваги його знесений вітром берет — перевершували біди Йова. Спершу та пишна булочка з Тайваню, якій я давав уроки анатомічної гідравліки, проміняла мене на пекарчука, потому я ввігнався задом свого «Ягуара» в читальню «Християнської науки» й у мене відсудили купу папірців із портретами мертвих президентів. А на додачу мій єдиний син від попереднього шлюбу-згуби кидає свою прибуткову правничу практику, щоби стати червомовцем. Тож я, забембаний і сумний, блукаю містом у пошуках *raison d'être** — якогось, так би мовити, духовного осердя, — аж раптом, наче на послання з небес, натрапляю на цю рекламу в найновішому випуску «Ілюстрованих вібрацій». Заклад на кшталт SPA, який відсмоктує твою погану карму, підносячи тебе на вищу частоту, де ти нарешті можеш запанувати над природою *à la* Фауст. Зазвичай мені стає розуму не вестися на таке дурисвітство, та коли я виявив, що їхня шефіня — справжня богиня в людській подобі, то подумав: що тут поганого? До того ж це задурно. Вони не беруть грошви. Система тримається на певному різновиді рабства, та натомість ти одержуєш ці кристали, які наділяють тебе силою, і хоч цілий оберемок звіробою. Ох, я ще не сказав, що шефіня тебе принижує! Але це — частина терапії. Тож її посіпаки перестеляли мені простирadlo не тим боком і чіпляли мені ззаду до штанів осячий хвіст, про що я навіть не підозрював. Звісно, якийсь час я був посміховиськом, але от що я скажу тобі: це розчинило моє «его». І я раптом збагнув, що вже жив на землі раніше — спершу як простий бургомістр, а відтак як Лукас Крапах Старший... Чи ні...

* *Raison d'être* — сенс існування (фр.).

Я забув... Можливо, що як Молодший. Хай там як, але одного разу я прокинувся на своєму вбогому ложі й відчув, що моя частота сягнула стратосфери. Довкола моєї потилиці сяяв отакений німб, і мені відкрилось усе знання. Я маю на увазі, що я миттю виграв подвійну ставку в Белмонт-парку*, і тепер щоразу, коли з'являюсь у «Белладжіо» у Вегасі**, то протягом тижня збираю довкола себе цілі натовпи. Якщо я часом маю сумнів щодо якоїсь коняки чи вагаюся: взяти мені ще карту у блек-джеку чи зупинитися, то завжди є консорціум ангелів, із якими можна порадитися. Тобто як хтось має крила і створений із ектоплазми, то це ще не значить, що він не може комусь посприяти. Поглянь на цю грошву.

Ендорфін витягнув із кожної кишені по кілька грубесних пачок тисячодоларових банкнот.

— Ой, пробач, — сказав він, збираючи на хіднику рубіни, кілька яких випало з його піджака, коли він демонстрував мені купу «зелених».

— І вона не бере жодної винагороди за ці послуги? — запитав я, а моє серце соколом злетіло ввись.

— Ну, ти ж знаєш, як воно буває з аватарами. Усі вони великі честолюбці.

Того вечора, попри зливу прокльонів від дружини та її швидкий дзвінок у фірму «Шмейкель і сини», щоби з'ясувати, чи є в нашому шлюбному контракті згадка про раптове виникнення *dementia praecox****, я таки полетів на захід до «Центру величного вознесіння» з його божеством на ймення

* Белмонт-парк — іподром у Нью-Йорку.

** «Белладжіо» — п'ятизірковий готель-казино у Лас-Вегасі, США.

*** *Dementia praecox* — передчасна недоумкуватість (лат.).

Гелексі Санстроук — видивом у білизні від «Фредерик із Голлівуду». Запросивши мене ввійти до своєї обителі, яка височіла над поселенням — покинутою фермою, що в дивний спосіб нагадувала ранчо Спен, де проповідував свою доктрину Менсон*, вона відклала пилочку для нігтів і зручно вмостилася на дивані.

— Дай спочити своїм ногам, любий, — сказала вона таким голосом, що радше нагадував Айріс Адріан, аніж Марту Грем. — Тож ти хочеш установити зв'язок зі своїм духовним центром?

— Так. Я би хотів підвищити свою частоту й навчитися левітації, телепортації та дематеріалізації, а також здобути всевідання, щоби передбачати випадково обрані числа в лотереї штату Нью-Йорк.

— Чим ти заробляєш на життя? — поцікавилася вона, надивовижу необізнана як на істоту, котрій приписують феноменальні здібності.

— Я нічний сторож у музеї воскових фігур, — відказав я. — Та це не аж така вдячна робота, як може видатися на перший погляд.

Обернувшись до одного з нубійців, котрі обмахували її пальмовими гілками, вона сказала:

— Як думаєте, хлопці? Схоже, з нього був би непоганий доглядач обійстя. Можливо, хай подбає про відстійник?

— Дякую, — мовив я і вклонився, смиренно притискаючи обличчя до землі.

* Ранчо Спен — ранчо в Каліфорнії, США, яке раніше використовували для зйомок вестернів. Здобуло сумну славу як резиденція американського серійного вбивці Чарльза Менсона та його послідовників, котрим Менсон накидав власне бачення майбутнього людства.

— Гарзд, — зронила вона, плеснувши в долоні, і п'ятеро її вірних служок миттю вибігли з-за оздоблених скляним гагатом завіс. — Дайте йому миску рису і поголіть голову. Поки звільниться якесь ліжко, він може спати в курнику.

— Слухаю і корюся, — пробурмотів я, відводючи очі, щоби прямий погляд на пані Санстроук не відвернув її від розв'язування кросворда, до якого вона взялася.

Тож я поквапився геть, трохи побоюючись, що вона випалить на мені тавро.

Як я помітив протягом наступних днів, поселення кишіло невдахами всіх можливих ґатунків: страхополохами та занудами, актрисами, котрі кожен свій крок звіряли з планетами, товстунами. Був також чолов'яга, причетний до якогось скандалу, пов'язаного з набиванням опудал, а ще карлик, котрий не хотів примиритися зі своїм зростом. Усі намагалися піднятися на вищий рівень, а тим часом у сліпій покорі цілодобово гарували на верховну богиню, котра вряди-годи спускалася зі своїх висот, і тоді можна було побачити, як вона танцює, наче Ісидора Дункан, чи затується з довгої люльки, а потім ірже, мов Сухар*. Навзамін за кілька принагідних заклинань і пасів од головного шамана поселення — колишнього викидайла, котрого я, здається, бачив у документальній стрічці про закон Меган**, — вірні мали працювати в поті чола

* Сухар (англ. *Seabiscuit*) — американський чистокровний верховий кінь, переможець численних перегонів, здобув популярність у часи Великої депресії. Про нього знято фільми «Історія Сухаря» (1949) і «Сухар» (2003).

** Закон Меган — федеральний закон, прийнятий у США 1996 року, який передбачає створення відкритого реєстру осіб, котрі скоювали статеві злочини, з оприлюдненням їхніх персональних даних: імені, прізвища, місця проживання, фотографії.